

[Lilli Gyldenkilde]

og tydeligt i loven, at det ikke koster noget som helst. De får en forhøjelse; de finansierer det altså selv.

Hertil kan man så sige: Jamen det er ikke noget princip at få indført! Fordi man indfører dette princip her, betyder det da ikke, at vi vil sige ja fremover til en hel masse principper, som vi ikke bryder os om. Sådan kan man da ikke argumentere. Man må da argumentere ud fra, hvad der sker her og nu.

De betaler selv. Det koster ikke noget. Det koster ikke noget at opføre sig ordentligt over for folk, som har det sværere end de almindelige lønmodtagere, som vi er nogle stykker der til hver en tid forsvarer her og fortsat vil gøre. Det koster ikke noget at hjælpe en gruppe, der har det endnu værre. Derfor synes jeg naturligvis, at vi skal gå ind i det, og det er mit parti blevet enig med mig i at vi skal, og det er jeg glad for.

Det sidste argument, som kommer fra Socialdemokratiet som baggrund for, at vi endelig ikke skal vedtage dette, er: Vi kan ikke udstede en blancocheck til denne arbejdsminister til at udarbejde nogle nye regler.

Den betænkelighed, der kan ligge i det, kan jeg et stykke vej dele. Jeg har det ikke sådan, at jeg føler, at jeg skal holde på hat og briller og løse tænder, lige så snart jeg er i stue med arbejdsministeren. Sådan har jeg det ikke, men det ved jeg godt der er andre der har.

Men jeg ved, at Landsarbejdsnævnet skal være med til at udarbejde dette. I det sidder lønmodtagerrepræsentanter og repræsentanter for parterne, som skal være med til at udarbejde disse ting, og dem har Socialdemokratiet da i al den tid, jeg kan huske, stølet på. Jeg har ikke altid stølet på dem. Jeg har også kritiseret dem, når jeg syntes, at de har lavet noget, som jeg var utilfreds med; men stort set må man da sige, at vi dér har et system, hvor der sidder nogle parter, hvoraf i hvert fald nogle folk fra administrationen af a-kasserne, som kender dette system, er med i udarbejdelsen af dette regelsæt.

Jeg kan ikke i denne sag, uanset hvordan jeg har vredet og vendt mig, finde argumenter for at gå imod det. Tværtimod! Jeg synes, at de argumenter, jeg har hørt ikke mindst fra mine venner i Socialdemokratiet, går på, som jeg har sagt tidligere, at der kommer noget, der er værre, fra denne regering, og det gør der såmænd nok også. Så må vi sige nej til det, når det kommer. Der er i hvert fald ingen grund til, at vi ik-

ke skal hjælpe de mennesker af alle, som har det sværere end dem, vi ellers plejer at forsvare, når de endda betaler selv.

Det er en meget lille sag efter min bedste mening, men det er en sag, hvor vi hjælper nogle mennesker, som har rettet henvendelse til os utallige gange om de forskellige regler, de støder ind i, så de ikke kan få deres dagpenge.

Jeg synes, det er fint, at man nu vil prøve at kigge lidt nærmere på det. Jeg håber selvfølgelig og regner med, at når man er med til at sikre, at et forslag af denne art går igennem, tager jeg det som en naturlig forudsætning, at man så snakker med os hen ad vejen om sagen. Jeg har ingen illusioner. Jeg ved godt, at det aldrig kommer dertil, hvor en konservativ arbejdsminister vil gennemføre store arbejdsmarkedspolitiske tiltag med SF; det bliver gjort med Socialdemokratiet, så det tager jeg ganske roligt, hr. Kaj Poulsen. Jeg kan ikke bruge det argument, at der kommer noget, der er værre.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Den sidste bemærkning er jeg selvfølgelig glad for fra SF's side, for når der skal gennemføres store ting, må kludderet ikke gå så vidt som i dette forslag.

Fru Lilli Gyldenkilde argumenterede med, at selvfølgelig skal selvstændige erhvervsdrivende have ret til at forsikre sig, selvfølgelig skal de da det. Det er et forslag, vi selv har gennemført fra Socialdemokratiets side for, at de skal få den samme behandling, som vi giver lønmodtagerne. Jeg har selv været ordfører for det.

Jeg ville have forståelse for det argument, ministeren har i bemærkningerne til forslaget, for de selvstændige erhvervsdrivendes problemer opstår ved, at der kan gå lang tid, inden beregningsgrundlaget er fundet.

Det er jo her, de store problemer er, og det er her, vi får flest henvendelser.

Hvorfor søren går man så ikke ind og kigger på, hvordan vi kan lette på det i stedet for at bede dem om at komme med både advokaterklæringer, revisorerklæringer og skatteerklæringer? Man kunne da have lettet det på den måde, således at de havde fået en behandling tilsvarende den, lønmodtagere får, i stedet for at indføre en regel om 259 kr. om dagen. Hvad hjælper det mennesker, der er i klemme? Undskyld mig. Hvad er det da for en social indstil-